

ΕΘΝΟΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΚΑΙ Ο ΑΓΙΟΣ ΠΕΤΡΟΣ

(Διήγημα Πασχαλινόν)

(Σέλιμας Λάγκερλεφ)

Αυτό συνέβη στὸν καιρὸ, ὅπου ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς καὶ ὁ Ἅγιος Πέτρος εἶχαν φτάσει στὸν Παράδεισο, ἀφοῦ ἔξησαν στὴ γῆ καὶ ἐπέρασαν κάμποσα χρόνια γεμάτα θλίψη.

Δὲν εἶνε δύσκολο νὰ φανταστῆ κανεὶς τὴ χαρὰ τοῦ Ἁγ. Πέτρου: τὸ νὰ ἐγκατασταθῆ ἀνετα στὰ οὐράνια ἔρη καὶ νὰ κοιτάξῃ κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του τὸ Σίμα, διαφέρει πολὺ ἀπὸ τοῦ νὰ περιπλάνη ζητιανεύοντας ἀπὸ πόρτα σὲ πόρτα. Πόση γαλήνη μὲς στοὺς Παραδεισίους κήπους, γιὰ ἕνα ἀνθρώπου, σκευθισμένο νὰ πλανιέται ἄω καὶ κεί, χωρὶς νὰ ξέρῃ μάλιστα μὲς στίς φουρτουνασμένες νύχτες, ἂν ἴ ἀπαντοῦσε πουθενὰ καμιὰν ἀνθρώπινη κατοικία, ἢ ἂν θάταν ἀναγκασιμένους νὰ περιμῆν ὡς τὰ χοιράκια, μὲς στοὺς χοιροφῶνες ἀνεύσιους, στὴ βοσκή καὶ στ' ἀγρία σποτάδια. Κατὰ βάθος ὁ Ἁγ. Πέτρος ποτὲ του δὲν ἦταν καὶ πολὺ βέβαιος, ὅτι ὅλα θὰ τέλειωναν καλὰ. Ἀφοῦ ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἦταν ὁ κύριος τοῦ κόσμου, πρὸς τι ὄχι αὐτὰ τὰ βάσανα καὶ οἱ κακομοιριές τῆς ζωῆς του; Μιά μέρα μάλιστα ἡ ζωὴ τοῦ φάνηκε τόσο ἐλεεινὴ πρὸς ὅλιγο γ' ἀπελάστη. Ὁ Κύριος τὸν εἶχε φέρει στὴ οἴκα ἐνὸς ψηλοῦ βουνοῦ, καὶ ἰδοὺ τοῦ ἀρχισαν νὰ σαφαλαίνου, χωρὶς ὁ Ἁγ. Πέτρος νὰ καταλαβαίῃ τί θάκαναν ἐκεῖ πάνω. Πέρασαν πόλες καὶ χωριά, ἔστερα πύργους χτισμένους ἀτὰ μασὰ τοῦ βουνοῦ. Δὲ σταμάτησαν οὔτε στοὺς σταυλοὺς, οὔτε ἀτὰ σπιτάκια, καὶ ἄρσαν πίσω τους τὴν χαλιβὰ καὶ τοῦ τελευταίου φυλοκόπου. Ἄμα ἔφτασαν σὲ μέρος πρὸς τὸ βουνὸν σπηλιωνόταν γινεῖο, εἶχαν περάσει μπρὸς ἀπὸ τὴ σπητὴ ἐνὸς ἔρημῆτι, πρὸς τὴν εἶχε χτίσει γι' ἀποκομῆμι στοὺς ταξιδιῶταίς του κινδύνευαν. Τέλος εἶχαν φτάσει στοὺς ἀγριούς πάγους, γεμάτους ἀπὸ ὄγκους ὀλοοφίους, ὅπου τὸ ἀγριοζάτιζο μόλις θὰ τολμοῦσε νὰ τοὺς ἀνέβῃ. Ἐκεῖ ψηλὰ ὁ Κύριος ἦρε ἕνα πουλάκι μὲ κόκκινο λαμπο, πεθισμένο ἀπὸ τὸ κοῦφο. Τὸ ἐμάζεψε καὶ τὸ πήρε μαζί του, πρὸς μεγάλη ἐκπλήξῃ τοῦ Ἁγ. Πέτρου. Κι' ἐξακολούθησαν τὸ δρόμο τους πάνω στὸ γλυστερό πάγο. Ποτὲ ἄλλοτε ὁ Ἁγ. Πέτρος δὲν εἶχε νοιώσει ὅτι ἦταν κοντῆτερα ἀπὸ τὸ βασίλειο τοῦ θανάτου, γιὰ ἕνας ἀνεμὸς παγομένος ἀπὸ τὸ θάνατο, καὶ μὴ οὐίγλη σκοτεινὴ σὴν τὸ θάνατο τοὺς ἐτύλιγε καὶ δὲν ἔβλεπαν τίποτα πιά πρὸς τὸν ἠμῆτι τῆς ζωντανῆ φύσης. Καὶ νὰ συλλογίζεταί ποὺ δὲν εἶχαν φτάσει παρὰ ἀτὰ μασὰ τοῦ βουνοῦ. — «Ἄς γυρίσουμε πίσω!» παρακάλεσε ὁ Ἁγίος. — «Ὅχι ἀκόμα», εἶπε ὁ Κύριος, «θέλω νὰ σοὺ δείξω γὰτι πρὸς θὰ σοὺ δώσω τὸ θάρρος, νὰ δυοφέρῃς ὅλες τὶς θλίψεις».

Ἄκολούθησαν λοιπὸν τὸ δρόμο τους ἀνάμεσα στὴν οὐίγλη, ὡς ὅπου ἔφτασαν μπρὸς σ' ἕνα τοίχο πρὸς ἦταν ἀτέλειωτα ψηλὸς καὶ τοὺς ἔφραζε τὸ πέρασμα.

— Αὐτὸς ὁ τοίχος, εἶπε τότε ὁ Κύριος, εἶναι γινεῖο ἄτ' ὅλο τὸ βουνὸν καὶ δὲν ἔχει πουθενὰ κανένα ἀνοιγμα γιὰ νὰ μπορέσης νὰ διαβῆς. Κανένας ζωντανὸς δὲ μπορεῖ ποτὲ νὰ δῆ τι εἶναι πίσω ἀπ' αὐτόν. Ἀπὸ κεί ἀρχίζει ὁ Παράδεισος καὶ σὲ ὅλες του τὶς πλαγιὰς κοιμοῦνται οἱ μακάριοι νεκροί.

Ὁ Ἁγ. Πέτρος εἶδε ὄρη ἀπίστου. Τότε ὁ Κύριος πήρε τὸ πουλάκι πρὸς εἶχε βῆθ στὸν πάγο καὶ τὸ πέταξε πάνω ἀπὸ τὸν τοίχο. Ὁ Ἁγ. Πέτρος ἀκούσε ἀμέσως τὸ τιτίθισμα καὶ τὸ χαρούμενο τραγοῦδι τοῦ πύρρουλα καὶ ἐνοίωσε μεμῆλη ἐκπλήξῃ. Γύρισε καὶ εἶπε στὸν Κύριο: — «Ἄς ξανακατεβῶμε στὴ γῆ καὶ ἄς ὑποφέρωμε ὅτι πρὸς νὰ ὑποφέρωμε. Μοῦ εἶπες τὴν ἀλήθεια: ἐπάρχει ἕνας τόπος, ὅπου ἡ ζωὴ νικάει τὸ θάνατο.

Ξανακατεβῆκαν καὶ ξανάρχισαν τὴν περιπλάνητη καὶ βασανισμένη ζωὴ τους. Καὶ πέρασαν πολλὰ χρόνια χωρὶς νὰ ξαναδῆ ὁ Ἁγ. Πέτρος

τόν τοίχο του Παραδείσου. Συλλογιζόταν τους θαυμαστούς τόπους του Υπερέραν κι' όλο αναστάναζε. Σήμερον όμως δεν είχε ανάγκη ν' αναστάναζε: Βρισκόταν εκεί, και από τό πρωί ως τό βράδι δοξιμάζε καινούργιες απολαύσεις.

Όσοστο δεν είχαν περάσει αόμοια δεκαπέντε μέρες που βρισκόταν στον Παράδεισο, κι' ένας άγγελος πλησίασε τόν Κύριο που καθόταν σ' ένα θρόνο, και άρου υποκλίθηκε έπτά φορές, του άνήγγειλε ότι κάποια μεγάλη δυστυχία θα χυπύσσει τόν "Αγιο, γιατί ούτε έτρωγε, ούτε έπινε, και τα μάτια του είχαν γύρω μιά κοκκινάδα, σά να μην είχε κοιμηθί πολλές νύχτες. Μόλις τάκουσε αυτό ο Κύριος, σηκώθηκε και πήγε να βρη τόν "Αγιο Πέτρο. Τόν ηρε πολύ μακριά, σε μιάν έρημη γωνία του Παραδείσου, ξεπλωμένον κατίζαμα, με τα ρούχα σκουμένα και με στάχτη στό κεφάλι. "Ο Κύριος βλέπόντας τόν τόσο άπελαισιμένον, κήσισε δίπλα του και τόν μίλησε, όπως τόν καιρό που πήγαιναν μαζί, άνάμισε άπ' τις θλίψεις του κόσμου.

— Γιατί είσαι τόσο λυπημένος; τόνε ρώτησε.
"Ο "Αγιος Πέτρος είχε τήν καρδιά τόσο φουσκωμένη που δεν μπορούσε ν' άπαντήρη.

— Γιατί είσαι λυπημένος; ξαναρώτησε ο Κύριος.
"Αντι για άλλη άπάντησή ο "Αγιος Πέτρος έβγαλε τή χροστή του χορδών και τήν πέταξε στά πόδια του Κυρίου. Μ' αυτό έννοούσε, ότι δεν ήθελε πιά τί δόξα και τίς τιμές.

"Ο Κύριος κατάλαβε ότι ή άπελαισία έκανε τόν δούλο του να μη μπορεί να κρατήση τόν έαυτό του, και γι' αυτό δέ θύμωσε καθόλου.

— "Ομολόγησε μου τ' είν' αυτό που σε βασανίζει, τού ειπε με φωνή πιο γλυκειά.

Τότε ο "Αγιος Πέτρος σηκώθηκε μ' ένα πήδημα και ο Κύριος είδε ότι δεν ήταν μόνο άπελαισιμένος, αλλά και φορησιμένος.

— Θέλω να φύγω από τή δουλειή σου! εφώνασε ο "Αγιος. Δέ μένω στον Παράδεισο ούτε μιά μέρα πάρα πάνω!

"Ο Κύριος έπροσπάθησε να τόν ήσυχάση όπως στους περασμένους καιρούς.

— Βέβαια, ειπε, θά σ' άφήσω να φύγης.

Άλλά πρέπει πρώτα να μου έξιολογηθής, τήν αίτια που σε κάνει να είσαι δυσαρεστημένος.

— Έπεριμένα να πληρωθώ καλύτερα, αφού έπεράσαμε τόσες δυστυχίες εκεί κάτω, στον κόσμο, ειπε ο "Αγιος Πέτρος.

Η πάρα έξεχρίσασε από τήν καρδιά του.

"Ο Κύριος τό κατάλαβε και δεν έδειξε θυμό.

— Και πάλι σου λέω πως είσ' έλεύθερος να πής όπου θέλεις, ειπε: μα πές μου πρώτα, τ' είν' αυτό που σε θλίβει.

"Ο "Αγιος Πέτρος άποφάσισε να μιλήρη.

— Είχα μιά γριά μίνανα: πέθανε δώ και λίγες μέρες...
— Τώρα καταλαβαίνω τή θλίψη σου, ειπε ο Κύριος. Υποφέρες γιατί δεν είνε ε' έξέλιξη έδώ στον Παράδεισο.

— Αυτό είναι, άποκρίθηκε ο "Αγ. Πέτρος ξεσοπώντας σε κλάματα και βογγητά. Αυτό είναι. Βρισκω πως τό άξιζα να 'ούή κι' εκείνη έδώ.

"Ο Κύριος όμως άκούοντας τα λόγια αυτά, λυπήθηκε κι' ο ίδιος, γιατί ή μητέρα του "Αγιου δεν ήταν από κείνες που μπορούν να μπειν στον Παράδεισο. Δεν είχε ποτέ τής άλλη σκέψη, παρά πως να μαζεύη παράδες, και όταν οι φτωχοί σταματούσαν στήν πόρτα της, δεν τούς έδινε ούτε ένα όβολό, ούτε ένα κομμάτι ψωμί.

— Και που ξέρεις, πως ή μητέρα σου θά εύχαιριστήή άνάμεισό μας; ρώτησε ο Χριστός.

— Καλύτερα θά ήταν άν όμολογούσες πως δε θέλεις να με εισακούσης! εφώνασε ο "Αγ. Πέτρος.

"Ο Κύριος έκατάλαβε πως ήταν βαθιά πικραμένος, κι' έλεινολόγησε τόν πόνο αυτό που έντύφλωσε τόν "Αγ. Πέτρο και τόν έκανε να μη μπορεί να κρατήση τή γλώσσα του. Σε μιά στιγμή έλασε πως ο "Αγ. Πέτρος θά μετανούσσει τόν άποτερο τρόπο του. Μα δεν έβγαινε τίποτα. Τότε ο Κύριος εφώνασε έναν άγγελο και τόν έδιεξε να κατέρη στήν Κόλαση και να φέρη από κει τή μητέρα του "Αγιου.

— "Ο, ειπε ο "Αγ. Πέτρος, αφήστε με να δώ!
Τότε ο Κύριος τόν έπηρε από τό χέρι και τόν έφερε σ' έναν άποζωημο βράχο, που έστρεχε πάνω από τήν άβυσσο και άπ' όπου λίγο γάνερον κανείς θάρλασε τήν Κόλαση. Στήν άρχή ο "Αγ. Πέτρος δεν ξεχώρισε τίποτα πάρα πάνω άπ' όσο θά ξεχώριζε άν έκοιτάζε σ' ένα πηγάδι. "Ενα τεράστιο βάραθο χωρίς βυθό ανοιγόταν κάτω από τα μάτια του. Η πρώτη λάμψη που φάνηκε μέσα σε κείνο τό ηχητό σοκάδι ήταν ο άγγελος. Κατέβαινε με ολόκαινες τις φτερούγες για να μην πέση πολύ γρήγορα. "Ος τόσο μόλις τα μάτια του συνείθησαν στό σοκάδι, ο "Αγ. Πέτρος άρχισε να καταλαβαίνη τι ήταν τό άτέλειωτο έξέμιο βάραθο, μέσα εις τό όποιον κοίτονταν και ζάροναν οι κολασμένοι. "Ο άγγελος έξακολουθούσε να πέρη άργά—άργά.

— Τίχα θά μπορέση να ξαναενεθί μαζί με τή μητέρα μου, ειπε αναστατώνοντας.

"Ο Κύριος κοίταξε τόν "Αγ. Πέτρο με τα μεγάλα του λυπημένα μάτια.

— Δεν υπάχει βάρος που να μη μπορη τό να ανασκήση ο άγγελός μου, ειπε.

"Η άβυσσος ήταν τόσο βαθιά που καμιά του ήλιου άχτίδα δεν είχε μη ποτέ εκεί μέσα. Έκει κάτω βασίλευε αλώμα νύχτα. Άλλά τό πέταμα του άγγελου έρχοιεν κάποιο φώς, γιατί ο "Αγ. Πέτρος διέκρινε μιάν άπεραντή μανήρη έρημο γεμάτη βράχια και πέρες μυτερές, άνάμεσα στις όποιες γυάλιζαν νερά σκοτεινά. Και παντού, πάνω στα γυνιά έκείνα βράχια και στις πέρες, στέκονταν πλήθος δυστυχισμένοι. Είχαν σακαρωλήση εκεί πάνω με τήν έλπίδα ίσως να βρύνε από τό βάραθο κι' έμεναν εκεί σά μαρμαρωμένοι από τρόπο και άπελαισία.

"Ο αριθμός τους ήταν τρομαχτικός. Θάλεγε κανείς ότι τό βάθος της άβυσσου αυτής ήταν καριμένο από κεφάλια και κορμιά. Γι' αυτό ο "Αγ. Πέτρος έννοισε μιά νέα άγωνία.—"Νά δης που δε θάν τή βρη! > έμουρούρισε στον Κύριο.

Και ο Κύριος τόν κοιτάξε με τό ίδιο λυπημένο βλέμμα όπως και προλήου. "Ήξερε καλά, ότι ο άγγελος δέ τήν εύρισκε.

"Ο άγγελος φτερουγίζοντας έδώ κι' εκεί κι' άνάηρηούσε. Άξανα ένας από τους δυστυχισμένους τόν ειπε, κήσισε κι' εφώνασε ανασκωνώντας τα χέρια:—"Πάρε με! Πάρε με!"

"Έγινε τότε μεγάλος σάλαος μες στό πλήθος. Χιλιάδες τών χιλιάδων ανασκωνήσαν και φωνάζαν στον άγγελο και σφραφογύρισαν κατ' αυτόν τ' άπελεισιμένα τους ματρίτσα. Και οι φωνές τους άντιλάλθαν ως εκεί που ήταν ο Κύριος και ο "Αγιος Πέτρος και ή καρδιά του γέμισε φρίκη.

"Ο άγγελος πετούσε πάντα πάνω από τους κολασμένους κι' άνάηρηούσε από τό ένα μέρος στό άλλο και κάθε φορά που άλλαζε θέση, όλο τό πλήθος τόν άκολουθούσε σά να τό εσάρωνε τραυμισμένους άνεμοστρόβιλος. Τέλος ο άγγελος βρήκε κείνη που ζητούσε να πάρη. Δίπλωσε τις φτερούγες του και βυθίστηκε με τή χορηοάδα τής άστραπής. Και ο "Αγιος Πέτρος ξεφρόνησε από έκπληξη και χαρά, γιατί τόν είδε να οίχηη τό μπράσο του γύρω από τή μέση μιάς γριάς και να τήν ανασκωνή. Και ή γριά έκείνη ήταν ή μητέρα του. "Εύλογημένος να είσαι συ που φρόνης τή μητέρα μου! εφώνασε.

"Ο Κύριος τού έβαλε τό χέρι μαλακά, μαλακά στον ώμο, σά να ήθελε να τού πη να μην άφήνεται έτσι πρόωρα στή χαρά. Άλλά ο "Αγιος Πέτρος έκαιε με γλυκά δάκρυα και καταλάβαινε ότι δεν μπορούσε να τόν χωρήση κανένα πιό από τή γριά του τή μίνανα. Και ή χαρά του έμεγάλωσε, όταν είδε ότι ο άγγελος πού τήν είχε άνασκώσει, δεν τόκανε πολύ γρήγορα, για ν' άφήση μερικους κολασμένους να πισατούν άπ' αυτήν και ν' άνεβούν μαζί τής μες στό αιώμα φώς. Θά ήταν δέκα τίς δώδεκα και ο "Αγιος Πέτρος οκέφτηκε, ότι ήταν μεγάλη ευτυχία για τή μητέρα του να βοηθήση τόσους άνθρώπους να βγούν από τήν κόλαση. "Ο άγγελος δεν έκοιτάζε καθόλου να έλαφρώση τό βάρος του. Δεν έδειχνε κανένα κόπο και άνέβαινε γοήγορα, χωρίς καμιά προσπάθεια, σά νάφερον στον ουρανό κανένα ποταμι πεταμένο. Άλλά να πού ή γριά άρχισε να έλευθερώνεται από τό σφιχτό των δυστυχισμένων που είχαν χρεμαστή άπάνω της.

"Η άσπλαχη γριά άρπάξε τα χέρια τών, τά ένωσε και ο ένας με τόν άλλον ξαναάπερταν, μες στό βάραθο. "Ο "Αγ. Πέτρος άκουε τις παραλήψεις τους, που ή μητέρα του δεν ήθελε ν' άκούσχη, γιατί δεν παραδέχονταν να σθούν κι' άλλοι έκτός άπ' αυτή. Τότε έβγαλε από πάνω της και τους έφονε μες στό σοκάδι.

Δεν έμενε παρά μιά μόνο δυστυχισμένη, γαντζωμένη στή μητέρα του "Αγιου.

"Ήτανε μιά γυναικία που τήν χρατούσε άπ' τό λαμό, που τήν παρακάλουσε και τήνε ζώφισε μιλιώντας της σ' αυτή.

Τή στιγμή έκείνη ο άγγελος ήτανε τόσο ψηλά που ο "Αγ. Πέτρος άπλωσε κι' όλες τα χέρια του για να τήν δεχτή. "Ενα-δυό ακόμα φτεροκοπήματα και θάρλασε τό πόδι της στον Παράδεισο.

Άξανα όμως ο άγγελος σταμάτησε να πετá και τό πρόσωπο του έβγαλε σκοτεινό άν τήν νύχτα. "Η γριά είχε νυχιάση τα μπράτσα της δυστυχισμένης, αναγκάζοντάς τήν να τήν άφήση: Τό δυστυχισμένο σώμμη ξανάμισε μες στήν άβυσσο.

"Ο άγγελος φάνηκε πως δεν είχε πιά τί δύναμη να κουνήση τα φτερά του. Έγαμήλωσε με μίνα προς τή γριά και τό βλέμμα του ήταν βαθιά λυπημένο. Τα χουραμένα του μπράτσα μούσωναν και τήν άφησαν να πέση στήν άβυσσο σάν έν' άσηκωτό βάρος. Και μ' ένα φτερουγίσμα μόνο όμησε μες στό φώς.

"Ο "Αγ. Πέτρος έκλαψε παραχατικά και ο Κύριος ήμών έστεκε άκίνητος κοντά του.

— "Αγιε Πέτρο, τού ειπε επί τέλους, ποτέ μου δεν φανταζόμουν ότι θάγινες τόσα δάκρυα μες στον Παράδεισό μου!

"Ο παλαιός όμως δούλος του Θεού σήκωσε τό κεφάλι και ειπε: — Τί Παράδεισος είν' αυτός, όπου άκούω τα βογγητά των πιο άγαπημένων μου και όπου βλέπω τα βάρανα του πλησίον μου; Τό πρόσωπο του Κυρίου συννέφρισε.

— Γνώσημ τιποτά καλύτερο παρά να έτοιμάσω για όλους σας έναν Παράδεισο, γεμάτο από φώς κι' ευτυχία; Γι' αυτό δεν κατέβη άνάμεσα στους ανθρώπους και τούς έδίδαξε τό <γαπάτε άλλήλους;> "Εφ' όσον δεν τό κάνουν αυτό, δε θά βρισκουν καταρύ-ο τής θλίψης και τό πόνο τους ούτε στή γή, ούτε στον ουρανό.

(Μετάρφρασις κ. Αιμιλίας Στεφ. Δάφνης)

